

Jens Haaning & Santiago Sierra
The Copenhagen Declaration
Faurschou Foundation Okt. 30. 2014
Eksterne kuratorer Marie Thams og Kim Kilde

-Den vestlige måde at tænke på er totalitær og undertrykkende og indeholder tilmed imperialistiske værdier, som vi ikke reflekterer over.

Jens Haaning

-The question as to the meaning of work as an instrument of domination.

Santiago Sierra

Carl André og Robert Smithson kritiserer i halvferdserne Marcel Duchamp, for dennes aristokratiske og europæiske position via den berygtede ready-made, og den dermed implicitte affirmation af den kapitalistiske masseproduktion og udbytning.

De kritiserede Duchamp, ikke for at være ansvarlig for konceptkunstens fødsel, men for at bekræfte og fastholde kapitalens klasseværdier ved sin arrogante afstand til omstændighederne for ready-madens produktion.

Ironisk nok placerede Carl André jo som bekendt selv en hel del ready-made metalplader i hvide gallerirum, men altså med helt andre dagsordener; det være sig en profilering af det demokratiske billede, det serielle grundplan og den arbejdende kvadrerende idé. Dog på nordamerikansk grund, og dermed med et skarpt øje for fagforeningsarbejdets vigtighed, og et pågående politisk engagement.

Ideen om arbejdets betydning i kunsten, løbende parallelt med industrialiseringen og moderniteten, har været et vigtigt tema siden Donald Judds bøger, og er i disse dage aktualiseret med det stigende behov for solidaritet indenfor et felt, der siden renæssancens fejring af geniet, i en næsten patologisk grad har hyldet myten om individet og det singulære.

The Copenhagen Declaration er hermed en dobbelt solo udstilling med Jens Haaning og Santiago Sierra, der sammen har udarbejdet værket med udsagnet: **TIRED OF THIS GLOBAL SADISTIC REGIME.**

Arbejde, konstruktion, tekst og idé formuleres her i stor skala i Faurschou Foundations 900 kvm store lokaler, med den prægnans og alvor som de to kunstnere hver især efterhånden er både elsket og hadet for, og her har fundet sammen om et fælles udsagn.

Jens Haaning har i en del år benyttet sig af tekst på vægge til at markere nogle mentale grænser, nogle konceptuelle marginer for derved at vise vores ubevidste tilgang til vores egen begrebsdannelse, oplevelse af steder, læsning af navne.

Brug af tekst, betydning og abstraktion/subversitet er således nogle af Haanings primære metoder, men samtidig med en nær kontakt til betydningernes oprindelse, en fornemmelse for tegnenes forskydning i kontekst.

Dermed deler han rigtig mange fællestræk med Santiago Sierra, og det i en sådan grad, at det kan være af særlig interesse og prøve at se nærmere på forskellene mellem de to praksisser.

Santiago Sierras oeuvre inkluderer både aktivisme og kapitalisme-kritik, men han er samtidig en billedhugger, der siden sin studietid i Hamburg har udvist en særlig forkærlighed for det serielle, minimalistiske udtryk, en analytisk geometri, der i allerhøjeste grad har vist sig effektiv gennem hans performative indgreb i praksis.

”NO - Global Tour” 2013, er seneste værk inden ”The Copenhagen Declaration”, hvor Sierra udviser en signifikant modstand mod et system, et regime som ellers ynder at hylde kunsten, som et koryfæ foran et vækstbaseret produktionssystem der i den grad værdsætter skønhed som en yderst målbar værdi. Udsagnets position er altså negativ, forstået som modstand, benægtelse overfor et styre, der konstant truer med en uudtalt og derfor stigende potentiel magtudøvelse.

Jens Haanings seneste solopræsentation udgjorde ALD Car Market 2010 i Den Frie Udstillingsbygning i København, hvor en brugtvogns forhandler er flyttet ind i en kunstinstitution, således at den sædvanlige i grunden meningsløse studehandel nu udspiller sig under mere betydningsdannende omgivelser.

Fraværet af et traditionelt set billedkunstneriske udtryk til fordel for et klart konceptuelt ready-made træk, med alle relationelle implikationer inkluderet, kendetegner således Jens Haanings praksis.

Hvor Santiago Sierra typisk plukker enkeltpersoner/grupper ud af deres sædvanlige kontekst for at betale dem for ellers absurde nærmest passive ikke-handlinger i gallerirummet, flytter Jens Haaning gerne hele fabrikken eller dele af den, inklusiv medarbejdere helt indenfor i institutionens trykke hvide kube.

Mens Sierras praksis tydeligvis er funderet på de amerikanske minimalister, Carl André, Donald Judd og Walter De Maria med afsæt i skulptur, så står Haaning nærmere i forlængelse af Broodthaers, Kosuth, og Kippenberger, altså en koncept kunst med meget lidt interesse i materialet som substans.

Tankevækkende er det, at begge kunstnere i deres studietid i 90'erne var udvekslet til tyske akademier, henholdsvis i Hamburg og Düsseldorf. Disciplinen og formens stringens har her udmøntet sig i en præcision, hvor koncept og sprog udviser ligeså meget substantialitet som et materiale med objektets modstand og tyngde.

Ideen synes at udgøre det kantianske ”tingen i sig selv” i en grad der næsten kan ryste begrebsdannelsen i sin grundvold.

Derfor markerer The Copenhagen Declaration også en konceptets materialisation, gennem både sprog og tekst, hvis fysikalitet vi kender fra Sierras tidligere værker, bl.a. ”Word of 350 cm by height by 1200 cm wide”, 2004 og ”Destroyed Word”, 2010-12, og geografiske stednavne fra Jens Haanings DEUTCHLAND, DANMARK og AUSTRALIA.

Der synes at opstå et særligt paradoks når sprog bliver fysisk udformet masse; det være sig sten, træ eller metal. Sproget synes stadig på arkaisk vis, endnu mere end farverne, at tilhøre det efemeriske, det immaterielle, det metafysiske.

Derfor synes en brutal viljeshandling at være på spil, for at kunne mejsle et ord ud af sten, som at skære et udsagn ud i pap eller bøje det i neon, da det har karakter af noget overflødigt og unødvendigt.

Samtidig påtvinges vi begrebernes tyngde, begrebernes magt og vi opdager at vores tænkning ligger dybt nedsænket i materien, muligvis er materien, sammen med alle de andre hårde stoffer, såsom blod, sved og tårer. Kombinationen af Sturm und Drang, Sisyfos og den absurde viljeshandling at materialisere en tekst, danner tilsammen et udtryk med så meget nihilistisk vægt, at det bogstaveligt talt truer med at bryde igennem det fundament hvorpå det står.

Måske er det her en markant forskel på Sierras og Haanings praksisser viser sig. Mens Haanings brug af tekst og idé forbliver efemerisk, vedbliver et appropriationens frie ridt på allerede eksisterende betydninger, så nærmest indgraverer Sierra gerne ideen ind i materialet, således at det for livet vil være umuligt at bortvaske teksten, tatoveringen, hårfarven, betydningen som den er i denne eller hin kulturelle kontekst.

Således simulerer Santiago Sierra den urørlige sadist, der følelseskoldt og uden empati betaler enhver, der er villig til, at lade sig styre af markedsmekanismer der i denne sammenhæng er blevet vendt til kunstens, og hvis spilleregler pludselig kun ligger en subversiv hårsbredde fra det regerende samfunds.

Omvendt synes Jens Haaning nærmest at udvise en provokerende masochistisk åbenhed, ja næsten sårbarhed, overfor de gængse industrier og deres marginaliserede segmenter som vi tror vi kender dem. Skræddere, automobilforhandlere, immigranter inviteres til at tage plads i udstillingslokalerne eller posere foran kameraet.

Det er oplagt her at påpege nogle henholdsvis katolske og protestantiske forskelle i forhold til de to kunstneres baggrunde og praksisser, der på hver deres måde italesætter og belyser samfundets svageste positioner, marginaliserede mindretal såsom flygtninge, illegale indvandrere og prostituerede.

Når Santiago Sierra udtaler, at han er *minimalist med et skyldskompleks*, og Jens Haaning tager afstand fra *en civilisation baseret på forbrug*, så er det slående hvordan de begge udviser protestantiske kvaliteter, mens Sierras brug af købt arbejdskraft klinger mærkeligt katolsk i sin markant grænseoverskridende gestus, nærmest inkvisitorisk, dog uden et egentligt spørgsmål, men med en bidende sarkastisk resignation overfor det fraværende NEJ, der synes at være det eneste rigtige svar : NEJ JEG VIL IKKE LADE MIT HÅR FARVE HVIDT FOR PENGE, ELLER LADE MIG TATOVERE ELLER....

Det er som om Sierra forgæves forsøger at vise en grænse der ikke bør overskrides, men hvor de involverede befinder sig i økonomiske situationer hvor de reelt ikke har noget valg og derfor indvilger i en udnyttelse, som egentlig kun kan tilgives, da grænsen kun eksisterer som en etisk forestilling om noget menneskeligt værdigt, overfor noget der ikke er det i en given kontekst.

Santiago spiller djævelen der giver dig et tilbud du ikke kan afslå, med håbet om at du af princip vil afslå, hvorefter det viser sig at du ikke kan afslå, og han må brødbetyngt tilgive og acceptere dit valg indenfor konteksten, som er et møgbeskidt system der ikke giver den formodede plads til den menneskelige værdighed, men tillader den fulde objektivering af subjektet.

Jens Haaning står på mange måder et andet sted, når han skifter lyspærer ud mellem Kassel og Hanoi, eller flytter våbenproduktion og bilsalg ind i gallerirum og opstiller vejskilte til Afghanistan. Der synes at være en næsegrus respekt for det menneskelige i alle dets mulige kontekster, en nøje tilrettelagt men meget elegant kritik af vores mentale opfattelse af situationer, der aldrig kunne drømme om at indøve eller udføre reale markeringer på den menneskelige krop eller sind.

Haaning synes at udvise en særlig tillid til den følsomme tanke fornuften, hvorigennem han anlægger nogle i grunden meget forfinede spor til en om ikke bedre, så en anden virkelighedsoplevelse end den gængse. Subtelt, med fingerspidsfølelse og uden at skade nogen, forsøger han generøst at tilføre noget af den *mening* som omgærder billedkunsten til de oftest socialt udsatte eller marginaliserede segmenter han ynder at inkludere.

Generøsiteten hos Sierra er et tveægget sværd rettet imod nødvendigheden, mens den hos Haaning er en skalpel rettet imod ideernes muligheder gennem friheden.

THE COPENHAGEN DECLARATION består således et udsagn der på mange måder synes at repræsentere dét den kritiserer, men dette i en grad hvor det er selve repræsentationen, sproget selv, det angelsaksiske og det koloniserende sprog der stilles til skue. For hvorfor skrive en tekst på engelsk i Danmark der kritiserer globaliseringen, i en størrelse der nødvendigvis må generere enorm modstand gennem produktionen, og dækket med en ikke-farve der i den vestlige kultur signalerer mørke, depression, sortsyn ?

Paradoks og modsætning, grænsende til stædighed, karakteriserer THE COPENHAGEN DECLARATION og den politiske position, der præger ethvert forsøg på modstand i en kultur der synes at kunne absorbere alle udtryk, og hvor udfordringen ligger i at kunne generere et udtryk som ikke glider lige ind i et kulturmaskineri der ellers ynder overskægget cirkus, kulørte regnbuelamper og kunstige rutsjebaner.

*Skyggerne i sprogets modstand er gået over sine bredder;
Jens Haaning & Santiago Sierra nedbryder dæmninger med The Copenhagen Declaration.*

Kim Kilde
På vegne af det eksterne kuratorhold

*The shadows in the resistance of language have flooded;
Jens Haaning & Santiago Sierra break down levees with The Copenhagen Declaration.*

Kim Kilde
On behalf of the external curatorial team

